

Hồi 48

Độc Long Đặt Mai Phục Ác Tặc Đầu Lẩn Trốn

Tĩnh Bình vừa vào trong hang động xong thì Lạc Dương tới nơi. Phụng Anh khẽ gọi:

- Đại ca!

Rồi nàng hiện thân ra ngay. Lạc Dương định lên tiếng thì nàng vội xua tay ra hiệu và kéo chàng vào trong bụi cây ẩn núp. Lạc Dương thấy nàng lén lút như vậy thì thắc mắc vô cùng, khẽ hỏi:

- Việc gì thế Phụng muội?

Phụng Anh mỉm cười lấy một viên thuốc giải ra với giọng đáng yêu đáp:

- Đại ca đừng hỏi vội, hãy uống viên thuốc này đã.

Lạc Dương nhìn nàng một cái rồi uống luôn viên thuốc giải ấy Phụng Anh mới khoan tâm, liền đem câu chuyện vừa rồi mình phát giác ra kể cho chàng nghe.

Lạc Dương nghe xong, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nguy tai! Huynh đoán chắc môn hạ của lão tiền bối thế nào cũng biết bà ta đi đâu, nếu chúng ta không kịp thời kiểm chế lão tặc Tĩnh Bình thì thế nào cũng bị lão tặc Tĩnh Bình tra hỏi cho ra khẩu cung.

- Muội cũng nghĩ như vậy.

Hai người vội đi vào trong động, kẻ đi trước người đi sau để phòng bị cho nhau. Quả nhiên hai người vào tới trong đó thì Tĩnh Bình đang hung ác tra hỏi một môn hạ của Miêu Lãnh. Y bắt tên đó phải nói ra là Hân Huyền Vy ở đâu. Tên thủ hạ của Miêu Lãnh bị hình phạt ác độc, đau đớn vô cùng mà vẫn ngiên rảng chịu đựng chứ nhất định không khai. Trên mặt đất còn năm sáu tên thủ hạ nữa còn đang nằm bất tỉnh.

Tĩnh Bình thấy Phụng Anh và Lạc Dương vào, tức giận vô cùng, chưa kịp lên tiếng hỏi thì Lạc Dương đã hỏi trước:

- Tiễn tù Hân Huyền Vy ở đâu?

Tĩnh Bình trầm giọng đáp:

- Các hạ xem tại hạ có phải là môn hạ của Miêu Lãnh không?

Lạc Dương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói rằng:

- Tại hạ biết sao được người có phải là thuộc hạ của Miêu Lãnh hay không? Việc đó chỉ có một mình người biết mà thôi.

Tĩnh Bình lớn tiếng cười ha hả đáp:

- Các hạ lầm rồi, tại hạ là kẻ thù của Hân Huyền Vy, vừa rồi lão phu ngăn cản không cho các hạ lên đây là không muốn để cho các hạ phải bị hại việc trả thù của lão phu mà thôi.

Tiếng cười của y kêu như sấm, vang như chuông, khiến động phủ hầu như sắp đổ vỡ đến nơi.

Lạc Dương tròn xoe đôi mắt lên quát lớn:

- Dù ngài có khéo ăn nói đến đâu đi nữa, chưa chắc tại hạ đã tin đó là sự thật. Mà dù có thật như thế đi chăng nữa, tại hạ vẫn muốn đích tay mình trả mối thù huyết hải này mới toại nguyện chứ không muốn ngài xen tay vào.

Tĩnh Bình bỗng mặt lộ sát khí quát hỏi lại:

- Người có biết lão phu là ai không?

- Tại hạ không cần biết ngài là ai, dù ngài có là vua Diêm Vương đi chăng nữa cũng không thể nào thay đổi ý định của tại hạ.

Tiếp theo đó chàng liền cười nhạt một tiếng vào nói:

- Việc của võ lâm kẻ thắng là có quyền, ngài với tại hạ khỏi phải nói nhiều làm chi, chúng ta cứ lấy võ công mà định đoạt sự đi ở của chúng ta thì hơn.

Tĩnh Bình lườm Lạc Dương một cái rồi gật đầu đáp:

- Được, chúng ta cứ giải quyết bằng võ lực.

Trên vách động có treo mấy thanh trường kiếm, Lạc Dương vội nhảy lên rút một thanh kiếm xuống rồi dùng hai ngón tay rút lưỡi kiếm ra khỏi bao. Lưỡi kiếm ấy liền có ánh sáng xanh tỏa ra chiếu vào mặt chàng cũng in thành một màu xanh biếc. Thân kiếm mỏng như giấy mà còn có hơi lạnh tỏa ra nữa.

Rồi chàng lẩm bẫm tự nói:

- Kiếm này cũng tạm dùng được.

Tĩnh Bình lại hỏi:

- Các hạ đã dùng kiếm thì lão phu cũng dùng kiếm để so tài. Chúng ta chỉ đấu ba hiệp thôi, nếu lão phu thắng không nổi các hạ thì sẽ tự động rời khỏi Miêu Lãnh ngay, nhưng nếu các hạ thua thì sao?

Lạc Dương đáp:

- Chỉ mong ngài theo đúng lời hứa, nếu tại hạ thắng không được thì cũng quay mình đi luôn và thề suốt đời không vào Trung Nguyên nữa.

Tĩnh Bình cũng lấy một thanh kiếm ở trên vách xuống, rút kiếm ra khỏi bao và nói tiếp:

- Nếu các hạ thua thì phải làm môn hạ của lão phu, chẳng hay các hạ nghĩ sao?

Lạc Dương lớn tiếng cười đáp:

- Sao ngài tự tin thế, chỉ sợ ngài không toại nguyện thôi.

Nói xong chàng đưa mắt nhìn thấy Tĩnh Bình giở một thể trong Ca Diệp Kiếm Pháp ra, đó là thể Đồng Tử Thăm Phật. Chàng liền cười thâm và nói tiếp:

- Xin mời ngài ra tay trước.

Tĩnh Bình cười nhạt rồi giở thể Hỏa Thụ Ngân Hoa (cây lửa hoa bạc) ra tấn công luôn, nhưng thể kiếm của Tĩnh Bình chưa giở ra hết thì Lạc Dương nhanh tay dùng kiếm điểm vào nơi yếu huyệt của y rồi. Không những thế, thức kiếm đó của chàng lại vừa phong tỏa được cả thể kiếm của Tĩnh Bình nữa, khiến Tĩnh Bình phải lui về phía sau mấy bước để tránh né.

Y thấy vậy giật mình kinh hãi, y không ngờ kiếm pháp của đối phương lại nhanh chóng và huyền ảo như thế, nên bắt buộc y phải lùi về phía sau năm thước để tránh né.

Thế kiếm đầu của y đã bị Lạc Dương kiếm chế, thế là Lạc Dương được dịp liền giở thể kiếm thứ hai như mưa bão từ trên trời đổ xuống, nhắm đầu và mặt của đối phương tấn công tới, mồm thì quát lớn:

- Đây là thể thứ hai.

Chàng thông minh vô cùng, dùng Huyền Thiên Thất Tinh Kiếm Pháp xen lẫn với Phi Lô Thất Cửu Thức mà diễn biến thành thức kiếm ấy, oai lực mạnh khôn tả.

Tĩnh Bình cả kinh bụng bảo dạ rằng: "Thế kiếm của tiểu bối này quái dị thật, sao ta không biết y thuộc môn phái nào thế. Nếu ngày hôm nay không diệt trừ y thì sau này hậu họa không thể tưởng tượng được."

Trong khi đang suy nghĩ y đã giở thể Dương Chi Đức Lộ (cành dương liễu nhỏ giọt sương) ra, kiếm của y cũng biến thành nghìn vạn lưỡi kiếm phản công lại.

Phụng Anh chỉ nghe thấy tiếng kêu leng keng một hồi. Thì ra kiếm của hai người đã va chạm nhau rất mạnh, Lạc Dương cảm thấy nửa cánh tay tê tái khiến khí huyết rạo rực và thể kiếm cũng suýt lạc ra bên ngoài nên chàng phải loạng choạng lui về sau hai bước mới đứng vững được, chàng hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Phụng Anh thấy vậy cũng lo âu vô cùng, nàng định rút thanh đoản kiếm vàng ra thì Tỉnh Bình mất lộ hung quang quát lớn:

- Các hạ cẩn thận tiếp thể kiếm thứ ba của lão phu đây.

Y chưa giở thể kiếm ra thì bên ngoài bỗng có hai ông già áo đen ở ngoài lướt vào, một trong hai ông già đó lớn tiếng nói:

- Sơn chủ hãy khoan.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Quân tử không nên nhân lúc người ta nguy nan mà ra tay. Thôi được, tại hạ để cho các người nói chuyện với nhau đã rồi hãy đấu tiếp.

Nhân lúc đó chàng liền điều hơi dưỡng sức để cho khí huyết khỏi rạo rực. Hai ông già áo đen rí tai Tỉnh Bình nói một hồi, liền thấy Tỉnh Bình biến sắc mặt và quát lớn:

- Mau rút lui về núi ngay!

Quát xong y liền quay mình lại báo với Lạc Dương rằng:

- Thể kiếm thứ ba hãy để lại một ngày khác, lão phu là Đại Lượng Khúc Tỉnh Bình rất hoan nghênh hai vị giảng làm. Lúc nào lão phu cũng đợi chờ.

Nói xong y liền dẫn hai ông già áo đen đi luôn.

Phụng Anh chạy lại đỡ vai Lạc Dương hỏi:

- Đại ca có bị thương không?

Lạc Dương lắc đầu mỉm cười đáp:

- Chưa.

Rồi chàng lại rầu rĩ nói tiếp:

- Không biết Hân lão tiền bối đi đâu, chỉ mong người hiền gặp lành thì ngu huynh đây mới yên dạ.

Chàng vừa nói xong đã nghe thấy trong vách có tiếng của Hân Huyền Vy nói vọng ra rằng:

- Lão thân không việc gì, đa tạ hai vị đã có lòng như thế.

Hai người nghe nói ngẩn người ra nhìn xung quanh, chỉ thấy vách đá ở gần đó đã từ từ nứt đôi rồi Hân Huyền Vy từ trong đó bước ra. Sắc mặt bà ta nhợt nhạt như người bệnh nặng mới khỏi vậy. Lạc Dương và Phụng Anh cúi mặt nạt da người ra và nói:

- Tiểu bối đến giải cứu hơi muộn, xin lão tiền bối thứ lỗi cho. Tại sao lão tiền bối biết trước mà ẩn thân trong vách đá như vậy?

Huyền Vy khi ấy mới nhận ra hai người, thở dài và nói:

- Lão thân cảm thấy trống ngực đập mạnh và thấy trong người hơi nao nao khác lạ liền biết ngay có người đang mưu toan ám hại mình, không kịp trông nom các đệ tử, liền vào trong vách đá này trốn tránh, vận chân khí và điều hơi vận tức. Bây giờ tuy đã đẩy được khí độc ra ngoài nhưng vẫn chưa biết đó là thuốc độc gì.

Phụng Anh vội xen lời:

- Tiểu Hồn Tán.

Huyền Vy kêu ô một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Nếu vậy người vừa rồi là Khúc Tĩnh Bình phải không?

Lạc Dương đáp:

- Chính là y đấy.

Huyền Vy mỉm cười đi vào phía sau động, lấy một lọ thuốc đồ mấy viên ra tay rồi cho mấy tên môn hạ nằm mê man bất tỉnh nằm dưới đất rồi mới nói tiếp:

- Tĩnh Bình lại lâm rồi, lão thân tuy là Bách Trùng Thánh Thủ nhưng tất cả thuốc độc nào khác lão thân cũng đều biết chữa hết.

Nói xong, bà ta nhìn Lạc Dương một cái và hỏi:

- Sao con lại biết ta bị nạn và biết Khúc Tĩnh Bình đến đây đánh lên ta như thế?

Lạc Dương liền kể chuyện mình ngẫu nhiên nghe thấy thuộc hạ của Tĩnh Bình nói chuyện với nhau nên mới biết rõ câu chuyện này.

Huyền Vy nghe xong liền gật đầu nói tiếp:

- Chắc núi Đại Lương có xảy ra một biến cố gì lớn lắm nên Khúc Tĩnh Bình mới bỏ đi như vậy!

Lạc Dương mỉm cười không nói năng gì, Huyền Vy nhìn chàng một cái đã hơi biết có chuyện rồi, liền hỏi tiếp:

- Khi nào võ lâm quần hùng tấn công núi Đại Lương, lão thân sẽ phá lệ xuống núi tham dự, Tĩnh Bình tác ác tác quái nhiều như vậy thế nào cũng bị quả báo cho mà xem.

Lạc Dương liền cáo từ, Huyền Vy không giữ chàng lại mà còn tặng thêm cho chàng nửa lọ thuốc giải Tiêu Hồn Tán nữa. Huyền Vy tiến tới ngoài cửa động, chờ cho hai người đi khuất dạng rồi mới quay trở vào.

oOo

Trăng đã mọc, gió hiu hiu thổi, Lạc Dương và Phụng Anh rời khỏi núi Vân Vụ lại lên đường tiếp.

Phụng Anh vừa đi vừa nói:

- Đại ca, muội vẫn không hiểu tại sao bỗng dung Tĩnh Bình bỏ cuộc như thế, không biết Đại Lương có xảy ra việc gì không và hình như đại ca biết trước thì phải.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Kể vầy Ngụy cứu Triệu của đại ca chưa đến nỗi bị sai lệch, cường địch đến tấn công sào huyệt, y không về sao được.

- Nếu hai ông già áo đen đến chậm một chút thì đại ca làm thế nào mà đỡ được thế thứ ba của Tĩnh Bình?

- Vợ chồng sống chết có nhau, chẳng lẽ Phụng muội thấy chồng nguy hiểm không ra tay cứu giúp hay sao?

Phụng Anh lườm chàng một cái, chau môi đáp:

- Lúc ấy em khỏi cần biết, đại ca không nghe thấy người ta nói, lúc đại nạn tới mỗi người bay một ngã hay sao.

Lạc Dương vừa cười vừa khẽ nói tiếp:

- Chẳng lẽ Phụng muội lại nhẫn tâm như thế hay sao.

Phụng Anh mặt đỏ bừng bổ thẹn, cười khúc khích. Lạc Dương đột nhiên thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Công lực và hỏa hầu của Tỉnh Bình đã đạt đến mức thượng thừa, nay mai đại chiến ở Đại Lượng kết cục thật khó tưởng tượng lắm.

Chàng vừa nói tới đó chợt nghe một tiếng ho, chàng ngẩn người ra rồi cùng Phụng Anh dừng chân lại. Thì ra, lúc ấy trên một cây cổ thụ cao chọc trời ở cách đó không xa bỗng có một người nhanh như chim cắt nhảy xuống, chưa xuống đến nơi, bóng đen đó đã khẽ hỏi:

- Có phải Lạc thiếu hiệp đó không?

Lạc Dương đáp:

- Chính tại hạ đây.

Chàng đưa mắt nhìn người đó, mới hay người ấy là một ông già ăn mày gầy gò bé nhỏ. Ông già ăn mày thấy chàng nhận là Lạc Dương rồi liền chấp tay chào và nói:

- Ở Độc Long Cốc, cách đây chừng mười lăm dặm về phía đông, Hách Liên Yến Hâu, Sơn chủ của Lư Sơn đã lập một cái cạm bẫy để dụ bọn Khúc Tỉnh Bình sa bẫy. Hách sơn chủ đã liên hiệp rất nhiều cao thủ, định bắt cho được trọn ổ của tên họ Khúc ấy.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra giây lát rồi hỏi lại:

- Hách sơn chủ liệu có đủ tài không?

Người ăn mày già ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Hồng trưởng lão đã tới ngoài cốc chờ đôi bên cùng bị thương cả, liền giở toàn lực ra vây đánh.

Lạc Dương lắc đầu nói tiếp:

- Nếu vậy không nên vì Khúc Tỉnh Bình giảo hoạt như con hồ ly, chưa chắc đã bắt được y đâu.

Lão ăn mày lại nói tiếp:

- Ít nhất cũng làm cho Tỉnh Bình đại tổn nguyên khí và từ đây không còn tàn ác mạnh hơn trước nữa.

Lạc Dương thở dài đỡ lời:

- Giết một vạn địch, tự tổn thương vài nghìn, tại hạ không muốn tinh anh của Cái Bang bị chết chóc như thế, phiền các hạ thưa với Hồng trưởng lão nói tại hạ sẽ tới Độc Long Cốc sau và tùy cơ hành sự, tốt hơn hết nếu chưa có lệnh của tại hạ thì quý vị đừng có ra tay vội.

- Lão ăn mày xin tuân lệnh.

Nói xong ông già ăn mày quay mình đi luôn. Chỉ thoáng cái đã mất dạng trong bóng tối. Phụng Anh ngạc nhiên hỏi:

- Nếu đêm nay mà tên ác tặc ấy bị giết chết ở trong Độc Long Cốc thì thật là sung sướng biết bao, sao đại ca không tán thành việc này.

Lạc Dương đáp:

- Đây cũng là sự bất đắc dĩ lắm. Phụng muội đã quên lão tặc đã đem theo thuốc độc Tiêu Hồn Tán ư, biết đâu y chẳng còn đem theo những thứ thuốc độc khác, nếu quả như vậy, toàn quần hùng bị tiêu diệt, không phải là người của Đại Lương mà là quần hùng của Cái Bang.

Phụng Anh xưa nay vẫn tự phụ mình là người đa mưu túc trí đoán việc như thần mà bây giờ nàng không ngờ có sự thay đổi như vậy nên nàng đành phải khen lục Lạc Dương luôn mồm. Lạc Dương vừa cười vừa nói tiếp:

- Phụng muội quá khen đấy thôi mưu kế của Phụng muội còn hay hơn của ngu huynh nhiều.

Phụng Anh tủm tủm cười và nói tiếp:

- Chưa cỡi khăn nho sinh ra, ăn nói vẫn còn hủ hóa lắm.

Hai người tiếp tục đi về phía đông nam, đi nhanh như hai cái sao sa vậy.

Độc Long Cốc ở trong dãy núi cao, bốn mặt đều là vách núi cao chót vót và cây cối mọc um tùm, trong rừng rậm ở cạnh đó người ta thấy một ngôi chùa cổ tường đỏ, ngói xanh và rất đồ sộ. Chùa đó xây ngay trước sơn cốc nhưng lúc ấy bốn bề đều im lặng như thường, chỉ có tiếng gió thổi, tiếng cành lá kêu ào ào như gào khóc thôi. Trong khe núi bên phía chùa, cổ, khi bọn họ đi tới giữa thung lũng người ta mới trông thấy rõ người đi đầu chính là Khúc Tĩnh Bình, y đưa mắt nhìn bốn chung quanh rồi mới trầm giọng nói:

- Vừa rồi ta nhận được đệ tử của Độc Long Tôn Giả phi báo bảo lão phu đã trúng kế vây Ngụy cứu Triệu, Đại Lương đã bố trí vững chãi như vậy kẻ địch có vào cũng chỉ có chết thôi và phen này về núi giữa đường thế nào cũng trúng phục binh cho nên lão phu muốn đến đây thương lượng với y, sao đến giờ Độc Long Tôn Giả vẫn chưa ra đón.

Y vừa nói tới đó liếc nhìn Độc Long Cốc một vòng, khẽ ho một tiếng và nói tiếp:

- Cảnh vật của Độc Long Cốc yên tĩnh lạ thường như thế này, thật là đáng nghi lắm.

Vu Phục nói:

- Sơn chủ nói Độc Long Tôn Giả là người đáng ngờ phải không?

Tĩnh Bình lắc đầu đáp:

- Không phải thế, lão phu nói chưa biết chừng Độc Long Tôn Giả bị người ta giết chết rồi cũng nên.

Vu Phục ngạc nhiên nói tiếp:

- Nếu vậy để thuộc hạ vào trong chùa dò xét xem.

Tĩnh Bình ngẫm nghĩ giầy lát gật đầu đáp:

- Đường chủ phải cẩn thận mới được, nếu gặp việc gì kinh hiểm liền báo ngay cho lão phu biết.

Vu Phục vâng lời đi như bay tiến thẳng về phía chùa cổ.

Tĩnh Bình liền ra lệnh cho mọi người kiếm mười lăm miếng đá hoặc vuông hoặc tròn dài hơn thước và đợi lệnh. Hơn trăm người vội đi tìm kiếm những tảng đá như thế đem tụ tập một nơi, giầy phút sau trước mặt Tĩnh Bình đã chồng chất thành một khoảng núi nhỏ, y liền lợi dụng trung tâm của Độc Long Cốc này để lấy đá bày trận. Tĩnh Bình xếp đá thành tường để bày một cái trận Thiên Tượng.

oOo

Lúc ấy ánh sáng trăng vừa chiếu vào bốn chữ Thiên Long Thiên Tự trên tấm bảng trước chùa, trông nét bút của bốn chữ ấy rất cổ kính và rất hùng vĩ. Đôi câu đối ở hai bên cửa chùa đã bị tróc sơn nên không trông thấy rõ chữ. Trong đại điện không có một ngọn đèn nào cả nên tối đen như mực.

Giữa đại điện có bảy cao thủ thượng thặng của võ lâm đang ngồi yên không nói nửa lời. Bảy người đó là Hách Liên Yến Hầu Sơn chủ của phái Lư Sơn, Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân, Cao Thiên Đức, Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình, Ải Phương Sóc Kinh

Phương và Phẩm Nhi. Bọn người bỗng thấy một cái bóng đen ở bên ngoài lướt vào và thưa rằng:

- Thưa Sơn chủ, bọn người Khúc Tĩnh Bình đã vào tới rồi.

Hách Liên Yến Hầu trợn ngược đôi mắt sáng quắc lên và nói:

- Khúc Tĩnh Bình không dám đường đột vào chùa Thiên Long đâu, thế nào cũng ở trong thung lũng quan sát.

Nói xong, y giơ tay lên phất một cái và bảo người nọ rằng:

- Đi do thám thêm xem sao.

Người nọ vội đi ngay.

Hách Liên Yến Hầu vội nói tiếp:

- Lão phu đoán không sai, những kẻ đa mưu lắm kế thế nào cũng đa nghi và tự phụ lắm, chúng không chịu lép vế đâu thế nào cũng ở trong sơn cốc bày trận đợi chờ. Chúng ta cứ không ra đánh, chờ đợi lâu thế nào y cũng chịu nhịn không nổi mà dẫn thân vào trong liền.

Âi Phương Sóc Kinh Phương cười ha ha đỡ lời:

- Nếu đúng như lời ước đoán của Sơn chủ thì tối nay có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Hách Liên Yến Hầu hỏi:

- Kinh lão sư không tin lời của lão phu hay sao?

Kinh Phương với giọng khôi hài đáp:

- Nửa nghi nửa tin.

Hách Liên Yến Hầu chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng thôi, chứ không thềm hỏi thăm nữa.

Ngoài điện lại có bóng người thấp thoáng, Triệu Tinh vội vàng lướt vào thưa rằng:

- Thiên Thủ Thần Sơn Vu Phục đang tiến lên chùa Thiên Long đấy.

Hách Liên Yến Hầu đáp:

- Để mặc y tiến vào trong chùa, đừng ai làm cho y kinh hoảng bỏ chạy hết.

Triệu Tinh vâng lời lui ra ngoài điện.

Hãy nói Vu Phục vâng lệnh Tĩnh Bình tiến lên chùa Thiên Long dò xét. Y rất cẩn thận, vừa đi vừa để ý hai bên, hễ thấy gió thổi ngọn cỏ rung động mạnh y cũng dừng chân lại dò xét, thấy không có điều gì khả nghi y mới tiến lên.

Khi bước chân vào trong chùa, bề ngoài y làm ra vẻ rất trấn tĩnh nhưng sự thật trong ngực y đập rất mạnh. Y đứng ở cạnh bờ tường do dự giây lát, rồi đột nhiên nhảy lên trên cao bốn năm trượng, lộn một vòng rồi mới phi thân vào trong chùa.

Y đưa mắt nhìn thấy ngôi chùa rộng lớn như vậy mà chỉ thấy cây cối um tùm, điện vũ trùng điệp thôi chứ không thấy một ngọn đèn lửa nào hết.

Y nhìn một hồi không thấy điều gì khả nghi hết, bụng bảo dạ rằng: "Không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con, dù có nguy hiểm, với võ công trác tuyệt của ta làm sao mà không thoát thân được."

Nghĩ đoạn, y hăng hái vô cùng lớn bước đi vào trong Đại Hùng bảo điện. Y chưa bước vào trong cửa điện đã nghe thấy phía sau có tiếng cười khì. Chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy một luồng kinh lực mềm mại trên đầu đè xuống. Y cảm thấy như bị nghìn cân nặng đè xuống, hai mắt tối tăm, chỉ rú lên nửa tiếng, tâm mạch đã bị đứt hết mà chết tốt ngã lăn ra tại chỗ liền.

Hách Liên Yến Hâu ở trong bóng tối chạy ra chộp lấy xác của Vu Phục vút vào một xó, rồi lại quay lại chỗ ngồi.

Một lát sau Triệu Tinh chạy vào thưa rằng:

- Khúc Tĩnh Bình đang lấy đá bày trận ở giữa Độc Long Cốc.

Hách Liên Yến Hâu cười ha hả và đưa mắt nhìn Kinh Phương và hỏi:

- Đấy, lão phu đoán có sai không?

Kinh Phương vuốt râu cười và đáp:

- Kinh mỗ xin chịu thua.

Hách Liên Yến Hâu lại hỏi tiếp:

- Cứ nhận thua như thế là xong hay sao?

Kinh Phương trợn mắt lên đáp:

- Hách Liên sơn chủ lại định bắt Kinh mỗ thua cuộc hay sao? Lúc trước có nói rõ sự được thua đâu nên mỗ không chịu nhận sự được thua đó.

Hách Liên Yến Hầu cười ha hả lại thấy Triệu Tinh chạy vào, bỗng Hách Liên Yến Hầu thở dài một tiếng, tựa như uất ức lắm mà không sao bày tỏ cho ai hay được vậy. Kinh Phương mỉm cười hỏi:

- Có phải Sơn chủ lại nghĩ đến con gái cung đây không?

Hách Liên Yến Hầu rầu rĩ đáp:

- Mỗ đang mưu đồ để độc bá võ lâm, không may con gái cung lại mất tích khiến mỗ nản chí vô cùng. Người ta sống ở trên đời lâu lắm trăm năm là cùng nhưng chỉ trong nháy mắt là hết đời ngay. Đến khi nằm xuống dưới đất thử nghĩ anh hùng năm xưa có còn không? Cho nên lão phu mới chán nản. Ha! Khi lão phu nghe tin con gái mất tích liền xuống núi tìm kiếm, sau thuộc hạ Thân Phùng Xuân có sai người về bẩm báo khuyên lão phu đừng xuống núi mà trúng phải mưu kế của người khác, rồi đối phương sẽ bắt con gái của lão mà buộc lão vào tròng.

Kinh Phương lại xen lời hỏi:

- Thế bây giờ Sơn chủ đã điều tra ra người nào bắt cóc lệnh ái chưa?

Hách Liên Yến Hầu trầm giọng đáp:

- Khỏi cần phải hỏi ai cũng biết đó là Khúc Tĩnh Bình ra tay rồi. Nghe nói y còn bắt cả con gái cung của Ô Phùng làm con tin nữa nên Ô Phùng mới nổi giáo cho giặc.

Kinh Phương lại tiếp:

- Trận đấu đêm nay chẳng lẽ Sơn chủ không sợ Tĩnh Bình đem sự sống chết của lệnh ái ra uy hiếp hay sao?

Hách Liên Yến Hầu cười nhạt đáp:

- Nơi đây cách Đại Lượng hàng nghìn dặm, đường sá xa xôi như vậy dù có đem con gái cung của lão ra uy hiếp cũng không làm gì được mà.

Triệu Tinh lại vội vàng vào thưa rằng:

- Thân Phùng Xuân lão sư đã tới.

Hách Liên Yến Hầu hớn hở vội đứng dậy lớn tiếng hỏi lại:

- Y đã tới đây à?

Thân Phùng Xuân đã ở bên ngoài chạy vào cúi mình vái chào:

- Sơn chủ vẫn được mạnh giỏi? Thuộc hạ Thân Phùng Xuân tham kiến Sơn chủ.

Hách Liên Yến Hầu đáp:

- Lão sư cứ ngồi xuống nói chuyện.

Ông ta đưa mắt ngắm nhìn Phùng Xuân chỉ thấy y gầy hơn trước nhiều và trông rất phong trần nhưng tinh thần lại trông rất sáng khoái, liền hỏi tiếp:

- Hiện giờ Lan nhi ở đâu?

- Hôm qua Lan cô nương đã được Lạc Dương thiếu hiệp cứu ra khỏi Đại Lương rồi.

- Hiện giờ Lan nhi ở đâu? Lão muốn gặp nó lắm.

- Lan cô nương trúng phải thuốc độc Tiều Hồn Tán của lão tặc, người rất yếu ớt như đã bị đau nặng vậy. Cũng may Lạc thiếu hiệp tinh thông y thuật đã giải được hết thuốc độc ở trong các yếu huyết cho Lan cô nương rồi. Bây giờ còn phải điều dưỡng nhưng cũng phải tốn một thời gian khá lâu mới lại sức, vì thế nên không thể tới đây để gặp Sơn chủ được. Tốt hơn hết là Sơn chủ bắt Khúc Tĩnh Bình đem thuốc về cho cô ta uống thì dư độc trong người cố ta mới tiêu tan hết được và như thế mới chóng lại sức được.

Hách Liên Yến Hầu tỏ vẻ lo âu và hỏi tiếp:

- Cái tên Lạc Dương lão nghe nói đã lâu chẳng hay lai lịch của y như thế nào?

Tất nhiên Phẩm Nhi biết rõ hết tình hình bên trong nhưng sợ mình không cẩn thận nhất thời tiết lộ hết sự bí mật thì sẽ hỏng hết kế lớn của Lạc Dương, cho nên chàng cứ làm thính mà đứng nghe thôi.

Đông Bình vuốt râu vừa cười vừa xen lời nói:

- Lai lịch của Lạc thiếu hiệp Từ mỗ có hơi biết một chút. Lạc thiếu hiệp là môn hạ duy nhất của Quái Thủ Thu Sinh Tạ Vân Nhạc mà năm xưa đã danh chấn võ lâm.

Ái Phương Sóc giật mình kinh hãi lớn tiếng hỏi:

- Chính là y đấy à? Tạ đại hiệp y học rất tinh thông không kém gì Hoa Đà, Biển Thước năm xưa, như vậy y học của Lạc Dương tất phải tinh thông hơn người. Hà, đã lâu lão không gặp thẳng nhỏ đó rồi.

Phùng Xuân móc túi lấy ra một lá thư đưa cho Hách Liên Yến Hầu và nói tiếp:

- Thư này là thư Lan cô nương đích bút viết đấy.

Hách Liên Yến Hầu liền rút lá thư ra, quả nhiên chính là bút tích của Tố Lan, trong lòng mừng rỡ, liền đọc đi đọc lại hai lượt, cảm động vô cùng ứa nước mắt ra, bẽn lễn gượng cười và nói:

- Con bé này bảo lão phu xé xác Tỉnh Bình ra làm muôn mảnh, bằng không thì nó không sao nguôi cơn giận được. Lão chỉ có một mình nó thôi, lão không thể nào không nuông chiều nó được, phen này lão nhất định phải làm cho nó hài lòng mới nghe.

Đông Bình lại lên tiếng:

- Cha từ con hiếu, tình thiên luân này không gì hơn được.

Hách Liên Yến Hầu lại hỏi Phùng Xuân tiếp:

- Hiện giờ Quan lão đệ ở đâu?

Phùng Xuân đáp:

- Hiện giờ đang ở cùng với Lạc thiếu hiệp trông nom Lan cô nương, khi lên đường y có nhờ thuộc hạ hỏi thăm sơn chủ. Ông ta nói từ khi Lan cô nương bị bắt, ông ta đi suốt ngày đêm đi khắp nơi dò la tin tức của Lan cô nương nên đã bỏ hết việc làm của mình, vì vậy không còn mặt mũi về gặp Sơn chủ nữa.

Hách Liên Yến Hầu thở dài và nói:

- Y hà tất phải nghĩ vớ vẩn như thế.

Đột nhiên Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân hai người đứng phắt dậy, rồi Công Dương Xuân lên tiếng nói:

- Cứ ngồi đợi chờ mãi như thế này không phải là diệu sách, Sơn chủ hãy để cho anh em chúng tôi vào trong Độc Long Cốc xem sao.

Hách Liên Yến Hầu ngăn người ra nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu đáp:

- Thôi được, hai vị cứ đi đi nhưng phải hết lòng cẩn thận, lão phu sẽ dẫn người tiếp ứng sau.

Công Dương Xuân nói tiếp:

- Điều này khỏi cần.

Nói xong, y với Thúc Tôn Minh song song đi luôn.

Cao Thiên Đức cũng đứng dậy nói:

- Xin Sơn chủ cho phép tại hạ đi lược trận cho hai người.

Không đợi chờ Hách Liên Yến Hầu trả lời, y đã vội đuổi theo hai người kia nhưng Thúc Tôn Minh và Công Dương Xuân đã đi mất dạng rồi.

Lúc ấy mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Thiên Đức cảm khái vô cùng, y từ khi rời khỏi Văn Võ lăng rồi trải qua một ngày đêm suy nghĩ, rất hối hận mình đã cố chấp để đến nỗi hai anh em quyết liệt, nhờ em mình vì thế mà mệnh hệ nào thì mình còn mặt mũi nào gặp cha mẹ dưới âm ty nữa? Y cảm thấy nhân phẩm Lạc Dương rất khá, được một người em rể như thế thì còn gì bằng nữa mà ta lại phá tan cuộc nhân duyên mỹ mãn ấy? Thật là ta có lỗi vô cùng! Vì thế y lúc nào cũng bị lương tâm khiển trách tựa như mình đã làm một việc lắm lỗi rất lớn vậy.

Vừa rồi y ở trong điện nghe nói Lạc Dương yêu Tố Lan lòng đau như cắt, y cho nếu không phải tại mình cố chấp thì Phụng Anh đâu đến nỗi yêu Lạc Dương như thế?

Y không biết rõ nội dung như thế nào chỉ cảm thấy mình ngồi ở trong điện không yên nên vừa nghe thấy Công Dương Xuân với Thúc Tôn Minh hai người đi Độc Long cốc y liền mượn cớ ra ngoài luôn.

Thiên Đức đuổi theo Công Dương Xuân với Thúc Tôn Minh, hai người ngẩng mặt lên nhìn trời xanh nghĩ đến việc trước đều cảm khái vô cùng, thở dài một tiếng.

Đột nhiên sau một cổ thụ có tiếng cười khẽ rất êm tai vọng ra rồi tiếp theo lại có một cái bóng người mảnh khảnh hiện ra. Thiên Đức ngăn người ra định thần nhìn kỹ mới hay đó là người em gái mình đang mỉm cười, đứng tựa cây bách và hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt mình. Y đang định lên tiếng kêu gọi thì Phụng Anh đã xua tay bảo y đừng nói, y vội chạy lại khẽ gọi:

- Phụng muội.

Phụng Anh khẽ đáp:

- Huynh với muội ra ngoài chùa nói chuyện đi.

Nói xong, nàng kéo tay Cao Thiên Đức nhảy qua bờ tường đi ra ngoài chùa tiến thẳng vào trong bụi rậm rồi ngừng chân lại. Thiên Đức khẽ hỏi:

- Trong chùa mai phục kín đáo như thiên la địa võng, tại sao Phụng muội lại có thể ra vào như chốn không người như vậy?

Phụng Anh tủm tủm đáp:

- Điều ấy lát nữa đại sẽ biết rõ liền, tiểu muội đến đây thưa với đại ca hay là tiểu muội hiện giờ đã có nơi nương tựa rồi.

Thiên Đức nghe nói kinh ngạc vô cùng vội hỏi:

- Muội tể là ai? Sao muội lại không dẫn đệ ấy đến gặp huynh?

Phụng Anh mặt đỏ bừng đáp:

- Chỉ sợ huynh không muốn gặp y thôi.

Thiên Đức giả bộ tức giận nói tiếp:

- Muội nói thế là nghĩa lý gì? Muội có trượng phu huynh mừng còn chưa hết, có lý nào huynh lại giận dữ như thế!

Y đoán chắc là Lạc Dương nên mới nói như thế. Phụng Anh liền nói tiếp:

- Có thật không? Lát nữa huynh muội gặp nhau nói với nhau chưa được nửa lời lại đánh nhau cho mà xem.

Thiên Đức vừa cười vừa nói tiếp:

- Phụng muội cứ yên tâm, khi nào huynh lại lỗ mắng như thế! Dù muội phu có ra tay đánh huynh, nể mặt Phụng muội huynh cũng không ra tay trả đũa.

Phụng Anh nhìn Thiên Đức một cái rồi nói tiếp:

- Chỉ mong huynh đừng có việc làm không đi đôi với lời nói thôi. Thôi được, chúng ta đi, để muội giới thiệu trượng phu của muội với huynh.

Hai người vừa ra khỏi rừng thông, Thiên Đức đã trông thấy một thiếu niên đang khoanh tay đứng hướng lưng về hướng mình, ngẩng đầu lên ngắm trăng. Phụng Anh nũng nịu gọi:

- Dương đại ca.

Thiếu niên nọ từ từ từ quay người lại thì chính là Lạc Dương, Thiên Đức trông thấy chàng liền kinh hãi đến ngẩn người ra và hỏi Phụng Anh rằng:

- Thế là nghĩa lý gì?

Phụng Anh hờn giận đáp:

- Muội đã biết huynh nghĩ gì rồi. Cổ nhân cũng có tam thê tứ thiếp, tại sao người bây giờ lại không được như thế?

Thiên Đức khi ấy mới tỉnh ngộ vội tiến lên chào Lạc Dương và nói:

- Xin thứ lỗi cho ngu huynh vì ngu huynh cô độc từ nhỏ, nên ít được hấp thụ nền gia giáo, vì thế mới có tính hay cố chấp như thế. Trước kia, huynh có điều gì thất lễ với muội trượng, mong muội trượng thứ lỗi cho.

Lạc Dương vội đáp lễ và trả lời:

- Không dám, tiểu đệ cũng có lỗi với Cao huynh rất nhiều. Bây giờ chúng ta đã là người nhà với nhau cả, vậy xin đừng nhắc nhở đến chuyện trước kia nữa.

Nói xong, chàng ngừng lại giây lát lại nói tiếp:

- Tối hôm nay, trận đại chiến ở Độc Long Cốc Tỉnh Bình còn chưa đến ngày tận số đâu, thế nào y cũng tẩu thoát được nhưng tinh anh của y đã tán loạn hết.

Thiên Đức ngạc nhiên hỏi:

- Sao muội trượng lại dám cả quyết Tỉnh Bình lại tẩu thoát được?

Lạc Dương thở dài và trả lời:

- Nhưng ngày tận số của lão tặc cũng không xa đâu. Phải chờ võ lâm quần hùng tới vây đánh Đại Lương, tiểu đệ đến chậm một chút nhưng vừa rồi đệ đã do thám tình thế của Độc Long Cốc rồi, tuy Tỉnh Bình bày trận ở đó để đợi chờ nhưng có lẽ riêng y đã trốn về Đại Lương rồi cũng chưa chừng.

Thiên Đức nghe nói ngẩn người ra nhưng có vẻ không tin. Lạc Dương thấy sắc mặt của y liền hiểu biết ngay vội mỉm cười nói tiếp:

- Nếu Cao huynh không tin lời của tiểu đệ, chờ lát nữa vào trong cốc sẽ biết rõ sự thế ngay.

Thiên Đức đỡ lời:

- Được, chúng ta vào trong sơn cốc ngay đi.

oOo

Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân hai người rảo bước ra khỏi chùa, tiến thẳng vào trong Độc Long Cốc. Dưới ánh sáng trăng hai người thấy giữa sơn cốc những tảng đá xếp vòng quanh thành một lâu đài và bên trên như có sương mây bao phủ nhưng không có một bóng người nào cả.

Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi Công Dương Xuân lên tiếng nói:

- Trận thức nho nhỏ này làm gì nổi chúng ta, để ngu huynh nhảy xông vào trong trận thử xem.

Nói xong, y ngấm nhìn trận thức một hồi, tìm cửa sinh lối vào rồi liền xông vào ngay. Chỉ nghe thấy trong trận có tiếng quát lớn rồi một người cao lớn lướt ra. Người đó là một đại hán trung niên vẻ mặt rất lạnh lùng, tay cầm một thanh đại đao trầm giọng hỏi:

- Xin báo tên họ cho tại hạ biết.

Công Dương Xuân cười ha hả đáp:

- Lão phu tên là...

Y chưa nói dứt đã múa đao xông lên tấn công tới tấp nhanh như điện chớp. Chỉ thấy ánh sáng đao thấp thoáng và đại hán nọ rú lên một tiếng thảm khốc, tứ chi của y đã bị chặt đứt và từ đầu xuống tới cổ cũng bị chém làm đôi.

Công Dương Xuân giết xong người nọ liền xông thẳng vào trong trận, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, bỗng trong lòng kinh hãi vì y thấy cảnh sắc biến đổi hẳn, chỉ thấy trước mặt sương khói mù mịt thôi chứ y không thấy gì hết, cả vành trăng trên trời cũng bị mây che lấp nốt. Y rùng mình một cái quay đầu nhìn về phía sau, cảnh sắc cũng vẫn như vậy và không còn trông thấy đường lối mà mình vào khi nãy nữa nên y mới kinh hãi như thế. Đang lúc ấy y bỗng nghe thấy hai tiếng cười nhạt vọng tới và thấy có ánh sáng đao chém tới liền.

Y không trông thấy bóng người đâu cả nhưng nhằm về phía có tiếng cười đó mà tấn công lại liền tiếp ba thế nhưng lưỡi đao của đối phương đã ở phía sau chém tới, khi chạm tới người y mới hay biết, muốn chống đỡ cũng không kịp. Y vội nhảy ra ngoài xa hai trượng để tránh né nhưng áo ở sau lưng đã bị rách rách hai đường liền. Y vừa lo âu vừa tức giận, chưa kịp quay người phía đằng trước chỗ cách mình hơn trượng lại có tiếng cười vọng tới và tiếng ve ve ở tứ phía đưa tới nữa. Y biết có tên nỏ bắn tới nhưng không biết ở hướng nào bắn tới thôi, bất đắc dĩ y phải múa tít thanh đao để che kín lấy thân mình.

Ám khí bắn tới nhiều vô cùng và mãi mãi không ngớt, tuy võ công của y trác tuyệt nhưng dù sao cũng là thân người thôi tinh lực có hạn, nếu ám khí cứ bắn tới liền tiếp như vậy thì không một chết cũng bị tên bắn phải bỏ thân ngay. Công Dương Xuân tức giận vô cùng quát tháo như sấm động và chửi rủa luôn mồm.

Tuy bên trong Công Dương Xuân mắng chửi vang như sấm động, thế mà Thúc Tôn Minh đứng bên ngoài vẫn không nghe thấy gì cả. Thúc Tôn Minh thấy Công Dương Xuân chém chết một người rồi xông vào trong trận, mãi mãi không thấy trở ra và cũng không thấy trong trận có động tĩnh gì hết, y thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Chẳng lẽ Công Dương Xuân đã ngộ hiểm hoặc bị bắt rồi chăng?"

Y càng nghĩ càng thấy có ý liền biến sắc mặt và từ từ đi về phía bên phải và đi vòng quanh trận một vòng.

Dù sao Thúc Tôn Minh cũng trầm tĩnh hơn người, y quay một vòng rồi tung mình nhảy lên trên cao, ở trên không lộn một vòng rồi mới tà tà hạ thân xuống dưới trận. Nhưng khi y vừa đứng xuống dưới mặt đất đã có một luồng sức mạnh như bài sơn đảo hải lấn át tới, ngực y như bị đánh mạnh vào, người bị bắn lên trên không, không khác gì một cái điều đứt dây văng bắn ra ngoài trận. Cũng may y có cương khí hộ thể bằng không đã bị thương nặng rồi.

Thúc Tôn Minh cảm thấy trước ngực đau nhức, tức giận đến râu tóc dựng ngược, y lại nghe thấy trong trận có tiếng nói rất âm trầm vọng ra và nói rằng:

- Bạn kia, đừng có thị sức khỏe ở trên không vào trận, vào như thế chỉ chóng chết mà thôi. Có gan cứ việc đi theo lối cửa trận mà vào. Người đồng bọn của ngươi đã đầu hàng kẻ địch rồi, y đang được ưu đãi đấy.

Tôn Minh càng nghe càng tức giận và kinh hãi, y chỉ muốn bắt được ngay kẻ đang nói kia mà xé xác cho hả dạ, nhưng không thấy bóng người đâu hết nên y chỉ tức giận suông thôi chứ không làm gì được.

Một lát sau y định thân, cố nén lửa giận, móc túi lấy ra một vật hình như cái ống tre ném vào trong trận.

Vật ấy bị một tiềm lực vô hình cản trở, rớt ngay xuống vách đá bên phía phải, ánh sáng lửa thấp thoáng một cái, đã có tiếng nổ kêu như sấm động, khói bốc lên nghi ngút, tường đá đã bị nổ tung, đổ một tảng rộng hơn trượng. Thế là trận thức đó đã bị phá tan, bóng người bên trong vội vàng chạy ra.

Tôn Minh lo âu sự an nguy của Công Dương Xuân, múa đao xông vào chỗ khuyết khẩu đó. Thế công của y mạnh như thế sét đánh, chỉ thoáng một cái đã giết chết hai người và xông luôn vào trong trận.

Trong chùa thiên Long đột nhiên có ba cái pháo bông vọt lên làm tín hiệu, người ta chỉ thấy trên không có những bông sao bạc bay tứ tung và tiếng nổ kêu liên tiếp như một tràng pháo nổ. Tiếp theo đó xung quanh núi có những tiếng còi nổi lên tới tấp khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hồn.

Thủ hạ của phái Đại Lượng xông ra khỏi khuyết khẩu nhưng không thấy chúng loạn xạ chút nào, cứ xếp hàng ba chạy thẳng về phía nam, chưa tới khe núi bên phía đó đã thấy trong khe có một mũi tên kêu bắn lên tiếp theo đó có mười mấy người nhảy ra. Người đi đầu là Hách Liên Yến Hâu, mặt lạnh như tiền, trầm giọng quát bảo:

- Mời quý Sơn chủ Khúc Tĩnh Bình ra nói chuyện.

Thủ hạ của Đại Lương đều ngừng bước rồi ai nấy nhìn nhau mặt lộ vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên chúng không biết Khúc Tĩnh Bình đi đâu cả. Võ Di Hỏa Linh Chân Quân ở trong bọn quần tà, tiến lên một bước chấp tay chào và hỏi:

- Các hạ có phải là Hách Liên sơn chủ không?

Hách Liên Yến Hầu lạnh lùng đáp:

- Phải, các hạ đã dám ra mặt tất nhiên phải biết Tĩnh Bình đi đâu rồi.

Hỏa Linh Chân Quân thấy Hách Liên Yến Hầu tự thị người nhiều nên y cười nhạt đáp:

- Tại hạ Hỏa Linh Chân Quân, tợ Sơn chủ là thần long hóa thân, thấy đâu không thấy đuôi. Hách Liên sơn chủ đón đánh giữa đường như thế này thật chẳng anh hùng chút nào. Sao Hách Liên sơn chủ không đi Đại Lương công khai đấu một trận có phải là quang minh lỗi lạc không?

Hách Liên Yến Hầu oai phong lẫm lẫm quát lớn:

- Nổi giáo cho giặc, quân tự cam tâm hèn mặt kia, dám táo gan ăn nói ngông cuồng với bốn Sơn chủ như vậy, phải biết tối nay các ngươi đừng có hòng sống rời khỏi Độc Long Cốc này.

Hỏa Linh Chân Quân nghe nói cười nhạt nói tiếp:

- Chắc gì Sơn chủ đã làm gì nổi chúng tôi.

Hách Liên Yến Hầu cả cười đáp:

- Nếu ngươi không tin hãy thử nhìn xem tứ phía.

Tiếng nói của ông ta kêu như sấm động khiến quần tà nghe nói như nhức đầu váng óc.

Hỏa Linh Chân Quân thấy vậy rùng mình kinh hãi đưa mắt nhìn chung quanh biến sắc mặt. Vì y thấy đông, tây, bắc ba mặt các cao thủ đứng đông nghịt, đang chăm chú nhìn bọn chúng. Y liền đánh tay ra hiệu một cái, hơn trăm cao thủ Đại Lương đều rút khí giới ra xông thẳng về hướng nam. Chúng đã ra tay tấn công, quần hùng ở đông, tây, bắc ba mặt liền vây lại tấn công như vũ bão.

Chỉ thấy đao quang, kiếm ảnh làm lóa mắt mọi người, kinh phong và tiếng động làm chấn động cả bốn phương.

Hách Liên Yến Hầu cười ha hả giơ tay phải lên nhanh như chớp chớp luôn tay của Hỏa Linh Chân Quân. Ông ta ra tay nhanh như chớp và kỳ ảo tuyệt luân. Hỏa Linh Chân Quân cảm

thấy không sao tránh về phía nào mới phải. Trong lòng cả kinh, y vội rút Ngũ Độc Tiều Hồn Đạn ra ném luôn. Nhưng đã có một luồng gió mạnh thổi tới, khiến Tiều Hồn Đạn của y tự va chạm nhau.

Ngờ đâu Hách Liên Yến Hầu biết đối phương giở ám khí ra liền giơ tay lên đẩy một luồng kinh phong ra dồn cho ám khí độc của đối phương tự va chạm vào nhau, còn tay phải của ông ta chộp luôn tay của Hỏa Linh Chân Quân và quát hỏi tiếp:

- Nếu ngươi không chịu nói Khúc Tĩnh Bình ở đâu thì đừng trách lão phu độc ác.

Hỏa Linh Chân Quân cảm thấy khí huyết đảo ngược, hai mắt nổ đom đóm, mồ hôi lạnh toát ra như mưa nhưng vẫn chịu nhịn, cười nhạt đáp:

- Tại hạ nói rồi, tệt Sơn chủ trở về Đại Lương từ lâu Hách Liên đã tốn công điều động nhiều người như thế này mà vẫn bắt hụt, tin này đồn ra ngoài giang hồ, Sơn chủ sẽ bị giang hồ chê cười liền. Tại hạ sống cũng không sợ, chết cũng không sợ. Nếu tại hạ còn sống sót thì thế nào cũng trả được mối thù đêm nay.

Hách Liên Yến Hầu cả cười nói tiếp:

- Lão không bao giờ trúng kế khích tướng của ngươi đâu, những kẻ nổi giáo cho giặc như thế này, khi nào lão phu để cho sống sót!

Hỏa Linh Chân Quân biết mình đã nói đại rồi, hoảng sợ đến mất hết cả hồn vía.

Hách Liên Yến Hầu cười nhạt nói tiếp:

- Chính sách của lão phu trừ ác thì trừ cho sạch, sở dĩ lão phu làm thế là muốn làm phúc cho mấy nghìn mạng của võ lâm. Lão phu muốn ngươi trước khi chết nên sám hối những tội lỗi trước kia đi.

Nói xong, ông ta giơ tay trái điểm vào âm huyệt của Hỏa Linh Chân Quân. Hỏa Linh Chân Quân mặt biến sắc, từ từ té xuống, mồm ấp úng nói:

- Ngươi... ngươi... ác độc thật...

Hách Liên Yến Hầu mỉm cười đỡ lời:

- Đây là lão theo lòng trời mà làm chớ có ác độc gì đâu.

Nói xong ông ta lại ra lệnh cho quân hùng diệt trừ hết quần tà của phái Đại Lương.

Khi mặt trời mọc, người ta thấy trong Độc Long Cốc xác chồng chất thành đống, máu chảy thành suối.

Phong cảnh ở nơi đó vẫn như cũ, chỉ khác là có những xác chết với máu tanh rải rác khắp nơi thôi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>